

סולומון, "אני אוהב את המדינה ורוצה להחזיר לה" צילום: יונב עמרני

הניצחון של סולומון

עד גיל 9 חי נגסטאס טרונוך סולומון בכפר נידח באתיופיה כרועה צאן, שלא יודע קרוא וכתוב וכל חלומו הגדול הוא להיות נהג ■ היום, תשע שנים אחרי, הוא מסיים ללמוד בכיתת מצטיינים בכפר הירוק ומתכוון במרץ לגיוס לסיירת אגוז ■ למרות שרשמית עוד לא עלה על מדים, ברזומה שלו כבר 'סמול טוק' עם הרמטכ"ל ■ "הוא אמר לי ששמע עליי, שאמשיך להשקיע ואגיע רחוק"

"היום כשאני מדמיין את עצמי לבוש מדים, אני נזכר בילד הקטן שהייתי באתיופיה עם המקל שמוכיל את הצאן. אולי בעתיד שמוכיל חילים"

סוף נפל. בצבא הציעו לו 2 אופציות נוספות: סיירת דוברכן או סיירת אגוז. סולומון בחר באפשרות השנייה, בין היתר משום שזו סיירת התנדבותית. בעוד כחודשיים הוא אמור להתגייס ליחידה. "אני מתרגש מאוד. אי אפשר לתאר במילים את הציפייה שלי להגיע כבר למקום הזה. אני רוצה לפתח קריירה צבאית ולהגיע לתפקידים בכירים בצבא". היום כשאני מדמיין את עצמי לבוש מדים, אני נזכר בילד הקטן שהייתי בא"תיופיה עם המקל שמוכיל את הצאן. אולי בעתיד אהיה מפקד שמוכיל חילים."

אני והרמטכ"ל

בכל המסע של סולומון להצליח ולהיות הראשון, הוא פגש באנשים רבים ששמחו לעזור לו. אבל מי שהכי גרם לו להתרגש, היה הרמטכ"ל בני גנץ, שביקר לאחרונה בכפר ונפגש איתו. "משהו בסיפור חייו של בני גנץ קצת מזכיר לי אותי. אני גדלתי בכפר והייתי עובד אדמה ובני גנץ גדל במושב ועבר גם הוא את האדמה. שנינו למדנו בכפר הירוק והתפתחנו פה והאהבה הגדולה שלו למדינה וההקרבה שלו היא משהו שמבצבץ גם בי", הוא אומר.

כשגנץ הגיע לפני שבועיים לכפר לפגישת מחזור, סולומון הבין שהוא חייב להיפגש איתו. "חिकיתי שעתיים מחוץ לאולם והתחננתי שייתנו לי להיכנס ללחוף לו את הירד ולומר לו כמה מילים. בסוף נפגשנו. לחצתי לו את היד ואמרתי לו שאני מעריך אותו ושאתי רוצה להצליח בצבא. הוא התייחס אליי מאוד יפה ואמר לי שהוא שמע עליי וששמעתי להשקיע ואגיע רחוק. זו הייתה מבחינתי נקודת שיתוף בחיי."

סולומון מודע לעובדה שהמהפך בחייו הוא תוצאה של כוח רצון ואנשים טובים שפגש בדרך. העובדה שהצליח לשנות את חייו מקצה לקצה, מחזקת אותו, והיום הוא רק רוצה להעביר מסר לילדים שאיברו את דרכם. "הסיפור שלי חיוק אותי ור"ווקא בגלל הקשיים והמכשולים היום אני יודע שאני יכול לעשות כמעט הכול, וכל אחד יכול לעשות זאת אם הוא רוצה ויש מי שמאמין בו."

המליצו לו ללמוד בכפר הירוק. לאחר מספר מבחנים הוא התקבל לפנימייה.

הדרך לסיירת

סולומון נולד כנגסטאס טרונוך. השם נגסטאס פירושו 'מלך' באמהרית והוא ניתן לו על ידי אביו כיוון שהיה בן יחיד. בעלייתו לארץ, שונה שמו לשמואל. "לא אהבתי את השם הזה. הוא היה נשמע דתי, וזה לא הייתי אני. אהבתי את השם נגסטאס ואת המשמעות שלו. כשהגעתי ללמוד בכפר הירוק אמרתי להנהלה שאני לא אוהב את השם העברי שנתנו לי וחשבנו מה אפשר לעשות עם זה. נגע לי מאוד ללב שהם התחשבו בבקשה שלי ויחד הגענו לשם סולומון שהוא למעשה שלמה המלך, כך שהוא מתקשר לשם המקורי שלי."

בכפר הירוק החל סולומון להתעניין בלימודים והצליח להגיע למגמת עתידים למצוינות. אחת המתנדבות בכפר, אורית ישראלי, הפכה לדמות מרכזית בחייו. "אורית לקחה אותי תחת חסותה ועזרה לי בלימודים ובכלל. בכל דבר שקורה לי אני מתייעץ איתה. אני מגיע אליה הביתה לפעמים לשבתות והיא הפכה להיות אמא שנייה עבורי", הוא מספר.

בכיתה ט' החלו הסובבים אותו לדבר על השירות הצבאי. סולומון שהתחביב העיקרי שלו הוא אתלטיקה ואף השתתף בתחרויות ריצה ארציות, החליט שיעשה הכול על מנת להתגייס לסיירת מטכ"ל. "שאפי תי לטופ בצבא כי אני אוהב את המדינה הזו שנתנה לי המון ואני רוצה להחזיר לה."

לפני שנה חברו של סולומון נרשם לאימונים לפני צבא אצל יובל עילם בהוד השרון. הוא סיפר לסולומון על האימונים וסולומון החליט להגיע לניסיון, אך המי חיר הכספי מנע ממנו את היכולת להשתתף באימונים. כשישראלי שמעה על כך היא החליטה לעזור לו ולממן עבורו את האימונים. "אני לא יודע איך להודות לה במילים על האמונה שלה בי והתמיכה. בזכות אנשים כמוה אני מבין שאני יכול להגיע לאן שאני רוצה."

סולומון החל בגיבושים לסיירת מטכ"ל. הוא עבר כמעט את כל השלבים, אך לב-

ניות: "דווקא בגלל הקשיים שעברתי, היום אני יודע שאוכל להגשים כמעט הכול."

הדרך אל הכפר

"לא ידעתי לכתוב או לקרוא, אפילו לא בשפה שלי. חוץ מלדבר לא ידעתי כלום", מספר השבוע סולומון כשהוא נזכר בילדותו באתיופיה, "בזמן שבארץ ילדים בגילאי 6-9 מתלחבים ממחשבים ומדברים בפלאו-פון, אני לא ידעתי בכלל שיש דבר כזה שנקרא שרון, או איך זה מרגיש שאפשר ללחוץ על מתג ולראות אור."

הרגע בו משפחתו החליטה לעלות לארץ, לא היה קל. "ביום שנפלה החללית טה המצב הפך להיות קשה. 'בשבילי לעלות לארץ נאלצנו למכור את כל מה שהיה לנו. את האדמות, הקבר והצאן. להשאיר הכול מאחור כדי להגיע ליעד, וזה באמת מה שעשינו."

משפחתו של סולומון הגיעה לצפת. הוא למד מספר חודשים במרכז קליטה ולאחר שנתיים הם עברו להתגורר בראשון לציון. למרות הפערים החברתיים, סולומון התרגל במהירות לשפה העברית ואפילו לקריאה ולכתיבה. "ההורים שלי עד היום לא התאקלמו באופן מלא, אבל אני לערמת זאת, הרגשתי מהרגע הראשון שהגעתי למקום שבו אני צריך להיות."

עד גיל 13 לא ידע לאיזה כיוון לפנות. "כשלמדתי בראשון לציון, לימודים בכלל לא עניינו אותי כי לא היה מי שיסביר לי את החשיבות שלהם. עשיתי הרבה שטויות ולא חשבתי בכלל לאן אני רוצה להגיע", הוא אומר.

אבל אז הכתה בו ההכרה. "פתאום חשבתי על החיים שלי ומשהו צבט בי. ידעתי שאם לא ארחוף את עצמי להצליח, אף אחד לא ירחוף אותי. המשפחה שלי גם היום לא באמת יודעת כמה זה חשוב ללמוד כי מעולם לא היה להם את זה. מבחינתם אם אני רוצה אני אלמד ואם לא, אז שאלך לעבוד, אבל הבנתי שיש בירי הודמנות לחיים ולכן החלטתי ללמוד בפנימייה."

סולומון החל לברר איך להגיע לפנימייה, עשה מבחנים בעליית הנוער בתל אביב ושם

כשהיה נגסטאס טרונוך סולומון (18) ילד קטן, החלום שלו היה להיות נהג אוטובוס. הוא גדל באתיופיה, בכפר נידח ללא חשמל ומים והאוכל היחיד אותו אכל שלוש פעמים ביום היה אינג'רה. הוא לא ידע שיש מקום אחר או דרך אחרת לחיות בה.

למעשה, עד גיל תשע, סולומון לא ידע מה השעה או איזה יום היום ואפילו לא איזו שנה. הוא רק ידע שהתפקיד שלו להוביל את 20 הכבשים של משפחתו, לראות שהם יאכלו וישתו ולשמור מכל משמר שאף אחד לא יגנוב אותן, כי הן הנכס של המשפחה. מגיל 6 היה סולומון רועה צאן ויועד להיות חקלאי כמו אביו. בית ספר או לימודים לא נלקחו בחשבון. "טיילתי עם הכבשים, הולך בהרים עם המקל ביד, ילד קטן עם 20 כבשים אחי ריו ורק לפי השמש ידעתי מתי אני אמור לחזור הביתה. באחת הפעמים, ראיתי אוטורבוס שעובר מרחוק בדרך לעיר הבירה של אתיופיה. זה היה נראה לי משהו מיוחד. חשתי לעצמי, איזה כיף לו שהוא יכול לנסוע למרחקים וזהו החלום שלי, להיות יום אחד נהג אוטובוס כדי שאוכל לנסוע לערים הגדולות", אומר סולומון.

אלא שסולומון לא ידע אז שהוא חולם בקטן. אם מי שהיה אומר לו שכמה שנים אחרי יהיה תלמיד מצטיין ביש"ר עם עתיד מבטיח בצבא, הוא היה בטוח שצוחקים עליו. השבוע בראיון ל"ידיעות הש"ר" הוא מספר על הדרך הארוכה להגשמת החלום ועל החיים ששינו לו את כל התוכ-

עם הרמטכ"ל ננץ. "אמרתי לו שאני מעריך אותו"